

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 19. september 2007

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

THA/ J.nr. 2007-4629

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 30. august 2007 følger hermed socialministerens og endelige svar på spørgsmål nr. 197 (SOU Alm. del).

Spørgsmål nr. 197:

”Ministeren bedes kommentere artikel om ombygning af scleroseramts bolig, jf. det interne bilag på alm. del - bilag 385.”

Svar:

Jeg kan som minister ikke kommentere den konkrete sag, som artiklen handler om, ligesom jeg ikke kan pålægge kommunen at træffe en bestemt afgørelse eller afslutte sagsbehandlingen på et bestemt tidspunkt.

Jeg kan herefter generelt oplyse, at hjælp til boligindretning ydes efter servicelovens § 116, stk. 1. Det er en betingelse for at yde hjælpen, at den, som boligindretningen vedrører, har varigt nedsat funktionsevne, og at indretningen er nødvendig for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for den pågældende. Kommunen træffer afgørelse om hjælp efter en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag.

Sager om hjælp til boligindretning kan ofte være ganske komplicerede. Der er således mange forhold, som må belyses, før kommunen kan træffe afgørelse. F.eks. må der indhentes oplysninger om borgerens funktionsnedsættelse, og det må vurderes, hvilken boligindretning der er behov for. Videre må det belyses, hvorledes boligindretningen konkret kan udføres, og det må sikres, at den løsning, der bliver valgt, er fagligt forsvarlig.

På denne baggrund er det meget forståeligt, at borgeren, som venter på hjælp, i nogle tilfælde kan føle, at behandlingen af sagen kan trække ud. Omvendt er det efter min mening også vigtigt at sikre, at kommunen får den nødvendige tid til at træffe en rigtig afgørelse, der imødekommer borgerens

individuelle behov for hjælp. Det er også vigtigt, at der er den fornødne tid til at inddrage borgeren i sagsbehandlingen. Der er jo her tale om sager, hvor der foretages ombygninger af borgerens hjem, og disse ombygninger skulle gerne – ud over at være fagligt forsvarlige – være i overensstemmelse med borgerens ønsker.

Jeg kan endvidere oplyse, at der ikke er nogen generelle regler for, hvor lang tid kommunen må være om at træffe afgørelse i en sag. Ifølge retssikkerhedslovens § 3 skal kommunen behandle spørgsmål om hjælp så hurtigt som muligt. Kommunen skal endvidere fastsætte en frist for, hvor lang tid der må gå, inden der skal være truffet en afgørelse. Hvis denne frist ikke kan overholdes, skal borgeren skriftligt have besked om, hvornår der kan forventes en afgørelse. I denne forbindelse skal jeg gøre opmærksom på principafgørelse R-4-04 fra Ankestyrelsen. Heraf fremgår det, at et uforholdsmæssigt langt sagsforløb i kommunen måtte sidestilles med et afslag på hjælp. Dette betyder, at borgeren får mulighed for at klage.

Det er min opfattelse, at retssikkerhedslovens § 3 og principafgørelse R-4-04 tilsammen generelt giver borgeren den fornødne sikkerhed for, at en sag ikke trækker unødigt ud. Dog må man – som nævnt – holde sig for øje, at nogle sager kan være så komplekse, at sagsbehandlingstiden, som er nødvendig for at nå den rigtige afgørelse for såvel kommunen som borgeren, kan blive længere end normalt.

Karen Jespersen

/ Karin Ingemann